

— Έδω κοντά! Νά δυό δρόμους παρακάτω, κύριε.

— Πάμε! Θέλει νά δη το Μπούμ-μπούμ. Θά τόν δη!

“Οταν ή πόρτα άνοιξε, δι Ιάκωβος ἐφώναξε σάν τρελλός ἀπ’ τή χαρά του:

— Είσαι τυχερός παιδί μου. Είσαι τυχερός μπερμπάτη! Νάτος! Έδω είναι δι Μπούμ-μπούμ!

“Ενα χαρόγελο χαράς ήρθε στά χειλάκια του Αγγελου. Σηκώθηκε στά χέρια της μάννας του και γύρισε τό κεφαλάκι του πρός την πόρτα. Γιά μιά στιγμή προσπάθησε νά θυμηθῇ ποιός είταν δι κύριος που έρχοταν με τόν πατέρα του με χαρόγελο γλυκό στά χείλια του και δταν τού είπαν πώς αύτός είταν δι Μπούμ-μπούμ ἀφησε τό μικρό κορμάκι του νά γύρη σιγά σιγά με μιά τρανή λύπη ζωγραφισμένη στό προσωπάκι του και ξαπλώθηκε στό κρεβάτι του. Και ἔκει ξαπλωμένο με τά μεγάλα γαλανά μάτια του κολλημένα σ’ ένα σημείο άριστο κοίταξε ἀδιάφορα φάχνοντας νά βρη πουθενά στό ρεπεριό τή μορφή του Μπούμ-μπούμ.

— Οχι, είπε τό μικρό με φωνή πιν ράγιζε την καρδιά τών γονιῶν του. Οχι, αύτός δὲν είναι δι Μπούμ-μπούμ!

“Ο παλιάτσος, στεκούμενος κοντά στό κρεβάτι, κάίταξε με τρυφερότητα τίς ἀπελπιστικές ματιές που ἔρριγχε τό ἄγγελούδι στό ἀπειρο και ούτε τόπο λίγο ἔστριψε ἀπότομα στούς γονιούς του παιδιού και είπε:

— Εχει δίκιο. Δὲν είναι δι Μπούμ-μπούμ.

Και χωρίς νά πη τίποτ’ ἀλλο ἔφυγε.

— Δὲ θά δῶ πλιά Μπούμ-μπούμ! Δὲ θά δῶ πλιά Μπούμ μπούμ!

Είπε τό παιδάκι και ούτε τόπερ είλαξε λόγια. Μιλούσε τώρα με κάτι άρρετο στούς δύστυχους γονιούς τους, με κάτι πού μόνο τό μάτι ἔκεινου πού φεύγεις ἀπ’ τή ζωή μπορεῖ νά δη—μιλούσε με τήν ἀπειρη Σκέψη... τό Θεό!

Ισως δι Μπούμ-μπούμ νά είταν ἔκει—μακριά ἔκει ἀπάνω πού γλήγορα θά πήγαινε και δι μικρός Αγγελος και θά τόν ἔβλεπε και θά γελούσε και θάταν φτυγισμένος.

Και ξέφρου—δὲν είχε περάσει ἀκόμα μισή ώρα —η πόρτα ἀνοίξει διάπλατα και νά ἔκει στό άνοιγμα ντυμένος στά χρυσά, μ’ ένα καπέλο κίτρινο, με κουδούνια και κόκκινα παπούτσια, γελώντας παρέδοξο γέλοιο πού ἔνοιγε τό στόμα του ως ταύτισ,

Τικός». Μά τό ίδιο λέσι και γιά τους «στολίσκους» τώ Σφκιανῶνε και τώ Μανιατῶνε, ποῦ μεταξύ Μοριά και Κρήτη βγήκανε και ἀρπάζανε δι τι βούσκανε. Παρακάτω δὲν πηγανήσει μήτε οι Ψαριανοί. Τούς είχανε παρακινήσει αύτούς ίδιοι οι Ρούσοι: νά γυρίσουνε τά πλοιά τους σε καταδρομικά. Λοιπόν καταδρομικά, πειρατικά, ένα πρόμα! Από τή Θράκη ως τή Συρία ἔγινε τρομερό τόνομά τους. Μήτε τά χριστιανικά πλοιά δὲν τάριναν ἀπειραγα οι Μανώλαροι, οι Σαριγιάννηδες, οι Καλημέρηδες.

Ως τόσο στενοχωρημένη ή Ρουσία με τά Πολωνικά της, ξρήξε νά συλλογιέται εἰρήνη με τήν Τουρκιά, και αύτή τήν εἰρήνη τήν ἔφερε η Συθήκη τού Κιουτσούκ Καΐναρτζή στο 1774. Κάθεται και συζητεῖ δι ιστορικός ἀν ἔχουν δίκιο σόσι είπαν πώς τίποτις δὲ βγάλαμε ἀπό τή Συθήκη ἔκεινη. Επρεπε νά συζητήσῃ, πρώτο δην ἔξιζε, και δεύτερο, με μάς ἔξιζε νά προσμένουμε τίποτις. Η ἀλήθεια είναι πώς κερδίσαμε μερικά χάρτινα ἀρθρα. Π. χ. “Αρθρο πρώτο, ἀμνηστία. Αρθρο ἔδομο, η Πόρτα νά προστατεύη τή χριστιανική θρησκεία. Αρθρο δέκατο ἔδομο, μερικές συφωνίες πρός σφελος τώ νησιῶν. Χάρτινα δμως δλα, η & θέτε, τενεκεδένια.

Γιά τίς Ήγεμονείες πέτυχε η Ρουσία κάτι καλ-

στεκότανε δι Μπούμ-μπούμ, δι ἀληθινὸς Μπούμ μπούμ δι Μπούμ μπούμ τού ἵπποδρόμιου, δι Μπούμ μπούμ τού μικροῦ Αγγελοῦ.

Και στό μικρό κατάλευκο κρεβάτι του μέ τή χαρά τής ζωῆς στά μάτια του, γελώντας, κλαγούντας ἀπό χαρά, εύτυχισμένος, σωσμένος δι μικρὸς Αγγελος χεροκροτούσε, φώναξε μπράβο και με τήν ἀφάνταστη, τήν ἀφάνταστη ἀφέλεια τής ήλικες του ἔλεγε:

— Νάτος... Είναι δι Μπούμ-μπούμ! Είναι δι Μπούμ-μπούμ τώρα! Νά δι Μπούμ μπούμ! Ζήτωω ωωω δι Μπούμ-μπούμ! Τί κάνεις Μπούμ-μπούμ! Μπούμ-μπούμ!

“Οταν ούτερ’ ἀπό κανά δυό ώρες ήρθε δι γιατρός βρήκε, καθίσμένο κοντά στό προσκέφαλο του παιδιού, ἔνα παλιάτσο με πουδραρισμένα μούτρα, που ἔκανε τόν Αγγελο νά ξεκαρδίζεται στά γέλοια και που ἔλεγε στό μικρό, ρίχνοντας ἔνα κομμάτι ζάχαρη στό φλυτζάνι;

— Εέρεις λοιπόν Αγγελες, & δὲν πιής τό τσάι σου σάν καλό παιδί, δι Μπούμ-μπούμ δὲ θά ξανάρθη.

Και τό παιδί τόν ἀκούσε και ἔπιε τό τσάι.

— Δὲν είναι καλό;

— Πολὺ καλό! Φχαριστώ Μπούμ-μπούμ!

— Γιατρέ, είπε δι παλιάτσος, δὲν πρέπει νά ζηλέψης, με πίστεψέ μου πώς τά παιγνίδια μου τού καναν τόσο καλό δσο και τά γιατρικά σου.

Ο πατέρας και η μάννα δακρύσανε, με τά δάκρυα τώρα είταν δάκρυα χαράς, δάκρυα βνωμοσύνης.

Και κάθε μέρα, ως που ἔγινε καλά δι μικρὸς Αγγελος, ἔνα ἀμάξι σταματούσε μπρός στήν πόρτα και ἔνας ἀνθρωπος ἔρχοταν τυλιγμένος καλάς σ’ ἔνα μακρύ παλτό με τό κολλάρο γυρισμένο πρός τάπανο. Είταν δι Μπούμ-μπούμ ντυμένος στά παλιάτσικά του πώγανε με τά παιγνίδια του και τά γέλοια του νά δώσῃ ζωή στό ἄγγελοϋδι.

— Πόσα σου χρεωστώ, κύριε; Είπε δι πατέρας στό Μπούμ-μπούμ δταν τό παιδί ἔγινε τέλεια καλά. Γιατί, με τό Θεό, κάτι πρέπει νά σου χρωστώ.

Ο παλιάτσος ἔδωκε τά χέρια του στούς γονιούς του Αγγελου λέγοντας:

— Ενα γκαρδιακό σφίξιμο τού χεριού.

Και ούτερα κόλλησε τά χείλια του στά μάγουλα τού Αγγελου πού τό κοκκινάδι τής ζωῆς ἀρχίσε νά τά ξαναγκωματίζη και γελώντας πρόσθεσε:

— Και τήν ἀδεια νά γράψω στίς κάρτες μου

«Μπούμ-μπούμ, ἐπιστήμονας ἀθλητής και ταχικός γιατρός τού μικροῦ Αγγελοῦ».

(Από τά Αγγλικά)

ΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΖΗΛΕΜΑ

Ο λάλος τάφερε σκαστά τά κοριτσίσια γέλοια, λές ιρουσταλλόνερο γοργό πάς πέφτει ἀπό τό βράχο.. Στή σρότα άντάμα οι λυγερές έρχονται ἀπό τάματέλια μά κάποιο τσοπανόπονο κατάρραχα μονάχο τηράσι ηλιάσιη μιά, δὲν τού βολεῖ τό άντάμα, παίρνει τά γέλοια ως μπάλσαμο και τ’ άναδίγει ως

γιλάμα.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Καλούπτα, Απρίλης 908

Αγαπητή Νουμᾶ,

Εσύ πού είσαι άνεξάρτητος και τά φέλνεις τά σωστά σάν παληκάρι σ’ δποιους έχουν άναγκη ἀπό λοστρό, κάμε μου τή χάρη νά γράψεις και γιά τήν ἐπιδημία πού μάς δέρνει ἐμάς στό έξωτερικό. Δὲν περνά, φίλε μου, ταχυδρομεσίο χωρίς νά πάρουμε δλοις μας—τό άστετο είναι πού μερικοί μας γεννημένοι στά ξένα δὲν ξέρουνε ούτε Ρωμαϊκα—ένα σωρό φημερίδες—και τί φημερίδες! — χωρίς νά είμαστε συντρομητές.

Με τίς δουλιές δὲν και με τής ζέστης τήν άναποδιά, ποιός σκοτίζεται νά γυρίσει πίσω τά παλιόχαρτα. Τά δέχεται λοιπόν ἀδιαβαστα τό καλαθάκι κατου ἀπό τό γραφείο. Ο έρχομός τους ξακολουθεῖ και στό τέλος νά τος κι δι λογαριασμός.

“Αν καμιά φορά γράφουμε με τρόπο εύγενικό πώς ἀν είταν νά παίρνουμε δλες τίς φημερίδες πού μάς ἔρχουνται ἀπροσκάλεστες θά κάμουμε φαλιμέντο, μάς ἔρχεται πίσω μιά βρισιά τρικούβερτη για τήν έλλειψιν τού πατριωτισμού υμῶν» και γιά ένα σωρό ἀλλα κουραφέζαλα.

Αύτη ή ἐπιδημία, φίλε μου, με σκοτίζει χειρό-

8 15

Ο Επίλογος τής Ρούσικης Τραγωδίας

Τό σπουδαιό ζήτημα τώρα είτανε, τί θάπογινη με τούς Αρβανίτες, ποῦ πειριορισμό δὲν είχε η λύση στους. Τά νησιά, και μάλιστα τά Ψαρά, καθώς κι ἀλλού είδαμε, γλυτώσανε τότες φτηνά με τή μεσολαβητή τού Νικόλα τού Μαυρογένη. Ή στεράδι μως, και μάλιστα δι Μαριάδις, ρημάχητης στάληθεια ἀπό τής έξηντα χιλιάδες ποῦ πλημμυρίσανε τόν τόπο, και ξεκολλήησα πιά δὲν είχανε. “Οσοι Μαραΐτες δὲν κοπήκανε η δὲ σκλαβαθήκανε, ἀλλοι φεύγανε στά Ερτάνησα, ἀλλοι άναβαθήκανε στά βουνά. Εννιά χρόνια βάσταξε τό κακό, και μόλις δταν